

ATT JUBILERA – FÖRR OCH NUMERA

Av Egon Jonsson

Egon Jonsson är född i Västervik 1919. Efter att ha börjat i Postverket 1938 kom han till Generalpoststyrelsen 1947 för att utveckla Postens reklam- och PR-verksamhet, som då låg i sin linda. På detta område har han mestadels verkat sedan dess. Ett huvudintresse har varit att främja brevskrivandet. Han har tillhört Postmuseinämnden i olika omgångar – sist som ordförande åren 1977–84. I Postmusei Vänners styrelse har han varit med sedan 1957. Efter pensioneringen 1984 från befattningen som informationsdirektör var han engagerad i firandet av Postens 350-årsjubileum.

Att högtidlighålla jubileer är en gammal tradition. Under antiken firade romarna minnet av staden Roms grundläggning vart hundra år. Det är den ena typen av ännu existerande jubileer, då en händelse eller en person i det förflutna uppmärksammas. I Rom förekom också det andra slaget av jubileer, dvs då en alltjämt levande institution eller person jubilerar. De romerska kejsarna brukade nämligen fira fem- och tioårsdagarna av sitt makt tillträde och det gjorde de med stora folkfester.

Flertalet kejsare hann inte med så många femårsperioder. En av de få som uppnådde 20 år på tronen var Konstantin, den förste kristne romerske kejsaren, som firade sin 20-årsfest år 325 med extra stor pompa.

Jubelår

En gammal israelitisk tradition, påbjuden i Tredje Mosebok och som innebar att vart femtionde år skulle firas som ett jubelår, återupplivades under medeltiden av katolska kyrkan. Påven utlyste sålunda år 1300 som ett jubelår, då alla kristna fick avlat för sina synder. En av pådrivarna till att även år 1350 firades som ett jubelår var den heliga Birgitta. Därefter införde en påve att jubelår skulle firas så ofta som vart tjugofemte år.

Reformationen avbröt jubelårsfirandet i vårt land. Men i gengäld proklamerade Gustaf II Adolf år 1621 en nationell högtid till minne av att Gustaf Vasa 100 år tidigare hade valts till riksföreståndare och inlett Sveriges befrielse från Kristian II:s välde.

Jubelfesternas tidevarv

Till Gustaf II Adolfs egen ära har hundraårsminnena av segern vid Lützen firats. Vid 200-årsminnet framträdde enligt den tidens sed litterära storheter som Erik Gustaf Geijer och Carl Wilhelm Böttiger som festskaledar, den senare med den glansfulla dikten »Hjältar som bedjen, striden och blöden».

Jubelfesterna florerade – inte minst i akademiska kretsar – under hela 1800-talet. Det är således inte för intet som August Strindberg döpte detta sekel till »jubelfesternas och attentatens tidevarv» (med det radikala tillägget: Avskaffa jubelfesterna, behåll attentaten).

Motkraft mot historielösheten

Men jubileerna har inte minskat under 1900-talet. Tvärtom har de ökat kraftigt. Städer, organisationer, föreningar, offentliga och privata företag tar vara på snart sagt varje tillfälle att jublera. Om de inte kan fira fulla eller halva sekler får det duga med att se tillbaka på 10- och 25-årsperioder.

Som den lärde humanisten, framlidne Lunda-professorn Albert Wifstrand – en av dem som skrivit om jubileumsfirandet genom tiderna – framhållit är det nutida flitiga jubileumsfirandet så mycket märkligare som det sker i en tid som i så hög grad har vänt sig bort från historien och sambandet med det förflutna.

Goethes ord om att den som inte kan se tre tusen år tillbaka i tiden famlar i mörker står inte högt i kurs i vår tid.

Men kanske, menar Wifstrand, kan det breda intresset för att fira händelser och gestalter i det förflutna verka som en välbehövlig motkraft mot historielösheten.

Frimärken åtråvärda inslag i jubileumsfirandet

I Postens värld sätter jubileer sedan länge sina spår, dels i minnesstämplar, dels i frimärksutgivning.

Vårt lands första frankotecken av jubileumskaraktär utgavs så tidigt som 1897. Det var ett brevkort till minne av Oscar II:s 25-årsjubileum som regent. Det första jubileumsfrimärket dröjde till 1920, då 300-årsminnet av Sveriges första reguljära postförbindelse firades. Det var i juli 1620 som postlinjen Stockholm–Hamburg startade. En del posthistoriker – bland dem Teodor Holm – vill rent av räkna Postverkets födelse från detta år. Framärksbilden med det magnifika, skulpturala porträttet av Gustaf II Adolf tecknades av Olle Hjortzberg.

Även om motiven till de svenska frimärkena mer och mer hämtas ur nutiden – en medveten politik alltsedan slutet av 1960-talet – är jubileumsfrimärken alltså ganska vanliga. Till en del har de dock ändrat karaktär. De förr obligatoriska porträtten, när minnet av framstående personer hedras, är satta på undantag. Och när levande institutioner jubilerar presenteras deras verksamhet ofta helt eller delvis i modern tappning.

En tillbakablick på senare års frimärksutgivning ger vid handen att det vanligen är tre à fyra jubileer per år som uppmärksammas. De tre senaste åren har dock antalet jubilarer på frimärken varit större – som störst 1984 med åtta jubilarer. 1985 och 1986 hade vardera fem.

Av »de aderton» dessa år bildar jubilerande städer den största gruppen – Jönköping, Norrköping, Karlstad och Uppsala. Härtill kommer att 900-årsminnet av Knut den heliges gåvobrev till Lunds domkyrka placerade ytterligare två städer – Lund och Helsingborg – på frimärkskartan. Vadstena har också kommit med tack vare Vadstena klostrets 600-årsjubileum.

Tre akademier har jubilerat åren 1984–1986, vidare två ideella organisationer – Fredrika-Bremer-Förbundet och Svenska Turistföreningen. Tre

personjubileer har uppmärksammats – 100-årsminnet av Per Albin Hansons och Birger Sjöbergs födelse samt Carl XVI Gustafs 40-årsdag.

Slutligen har Posten själv jubilerat livligare än på länge åren 1984–1986. Den europeiska post- och teleföreningen CEPT har fyllt 25 år, postsparandet 100 år och Postverket självt som bekant 350 år.

Brevkort till Oscar II:s 25-årsjubileum.

Jubileerna upptar således en ganska stor plats i frimärksprogrammet. Ändå är det bara ett fåtal av alla äskanden som beviljas. Som ledamot i Konst- och programrådet för frimärksutgivningen har jag haft tillfälle att ta del av en lång rad framställningar inför varje sammanträde. I regel är framställningarna formulerade med stor omsorg och vittnar om hur hett jubilarerna eftertraktar »att komma på frimärke». Uppenbarligen är en plats i frimärksprogrammet den mest åtråvärda av alla former för att hufvudfästa ett jubileum.

Tidigare postjubileer

Hur Postverket firade sina jubileer under seklen före vårt har jag inte haft tillfälle att studera. Säkertligen skedde det – 1700- och 1800-talens dyrkan av historiska minnen till trots – i blygsammare former än firandet av 300-årsjubileet år 1936.

Till det jubileets viktigaste inslag – också för eftervärlden – hörde utgivningen av »Svenska postverkets historia», ett standardverk i två band av historikern, fil lic Nils Forssell. Han biträdades i arbetet av två framträdande profiler i 1900-talets postverk, båda väl insatta i Postens verksamhet och

historia, nämligen byråchefen, sedermera överdirektören Gunnar Lager och sekreteraren och posthistorikern Ernst Grape.

Forssells verk är den första sammanhängande skildringen av vårt lands posthistoria och också den första som blivit tillgänglig för en större läsekrets.

Ett annat förnämligt bestående minne av 300-årsjubileet – välbekant för Postryttarens läsare – är frimärksserien, där Olle Hjortzberg i tolv pregnant bild på ett lysande sätt skildrar Postens utveckling under tre sekler. Serien är ett äreminne också över konstnären själv, gravören Sven Ewert och hela frimärkstryckeriet, då som nu bemannat av särdeles yrkesskickligt folk.

Som före postmuseichefen, konsthistorikern Gilbert Svensson framhåller i sin för all tid värdefulla kartläggning – här i Postryttaren – av »Stildrag hos våra frankotecken» blev tryckresultatet alldeles utmärkt – med djupa och mättade färger – trots att den frimärkspress som användes – Stickneypressen – vid det laget var tämligen nersliten.

Själva jubileumsfirandet 1936 koncentrerades geografiskt till Stockholm – med stora festligheter i Konserthuset och Stadshuset – och i tiden till den 20 februari, på dagen 300 år efter det att drottning Kristinas förmyndarregering utfärdade den förordning som grundade Postverket – Förordningen om postbåden. Båd är ett gammalt ord för bud.

Nya former för firandet 1986

Nya tider – nya seder. En grundtanke vid firandet av 350-årsjubileet har varit att till skillnad mot 1936 sprida firandet över hela landet. På så sätt markerades att det var hela Posten – Sveriges mest decentraliserade företag – som jubilerade.

Firandet i Stockholm koncentrerades till tiden för den internationella frimärksutställningen STOCKHOLMIA 86. Genom att vävas samman gav de båda evenemangen ökad fest och glans åt varandra.

Vidare har firandet spritts över hela året för att engagera så många som möjligt av Postens anställda dels i centralt påbjudna aktiviteter, dels i regionala och lokala arrangemang på egna initiativ.

Som ett brev på Posten

350-årsjubileet inföll lägligt i tiden. Man kan säga att det kom som ett brev på Posten. Postverket hade nyligen genomgått en förnyelse och omorganisation av stora mått – den sista etappen måhända på den för länge sedan inledda resan från myndighet till affärsföretag.

Efter åtskillig intern turbulens hade den nya organisationen hunnit sätta sig. Mycket tack vare en brett upplagd information och utbildning kände man sig redo – var och en på sin post – att presentera sitt företag och dess delvis nya profil för kunderna – helt i linje med den ökade marknadsorientering, som varit förändringarnas huvudsyfte.

350-årsjubileet bildade således en naturlig plattform för att exponera Posten av idag – med utblickar framåt i tiden men också mot en historisk bakgrund av stort allmänintresse. Få företag och få statliga institutioner har en så lång och händelserik historia som Postverket, därtill nära kopplad till samhällsutvecklingen. Mottot för 350-årsjubileet har följdriktigt varit: »Posten – ett traditionsrikt serviceföretag i tiden».

Lång förberedelse för STOCKHOLMIA 86

Vissa jubileumsinslag förbereddes i god tid. Redan 1982 hade Posten och Sveriges Filatelist-Förbund hunnit så långt i sina överläggningar att ritningarna i stort sett var klara för vårt lands tredje internationella frimärksutställning STOCKHOLMIA 86, ett evenemang som fick sin prägel av att inte bara Posten jubilerade 1986 utan också SFF, som fyllde 100 år samma år. I början av 1983 startade de praktiska förberedelserna genom att en organisationskommitté och en ledningsgrupp konstituerades.

Organisationskommittén har bestått av fem ledamöter från SFF: Gustaf Douglas, Hugo Josefsson, Bengt Lilja, George B Lindberg (ordförande) och Börje Wallberg (generalsekreterare). Posten har representerats av Sune Isaksson, Egon Jonsson, Bo Klevborn och Anna-Greta Waldemarsson. På grund av ändrade arbetsuppgifter i Postens ledning ersattes Bo Klevborn av P O Sandrén i november 1983. Men Klevborn har stått kvar som expert på kommitténs önskan. Häri har legat en erkänsla för de insatser Bo Klevborn gjort i begynnelseskedet genom att tillsammans med George B Lindberg dra upp linjerna för utställningens finansiering och sedan förankra dessa i Postverkets styrelse.

Ledningsgruppen har bestått av Lindberg och Wallberg samt Lars-Hugo Norstedt och Lars Sallander.

Posthistoria tidigt på gång

I början av 1983 fick jag sanktion av generaldirektör Ove Rainer att uppdra åt vår egen historiker Erik Lindgren att författa ett historiskt arbete om Posten i samhällets tjänst.

Postens successiva anpassning till samhällsutvecklingen – under ständig påverkan av enskilda människor, av näringslivet och av samhällets olika organ – har inte tidigare skildrats i sammanhängande form. Professor Lars-Olof Larsson har medverkat som samhällshistorisk expert. Konstnären Björn Gidstam har illustrerat boken medan Postmuseum svarat för det övriga bildmaterialet.

Boken kom ut i februari 1986 med titeln »Posten i samhället – Skildringar från fyra sekler». Genom att författaren skildrat utvecklingen med stor geografisk bredd – ortregistret omfattar 700 orter – har boken gett upphov till lokalt färgade posthistoriska artiklar i åtskilliga tidningar. Den har på det hela taget fått ett gott mottagande och har fyllt ett tomrum i den posthistoriska litteraturen.

Inte minst värdfullt är att Postens historia genom den lättlästa boken har levandegjorts för Postens eget folk. Den inledningsvis påtalade historielösheten behöver »på förekommen anledning» bekämpas också i Posten.

Postmuseum för förvisso den kampen och står nu – tack vare omdaningens inför 350-årsjubileet – bättre rustat än någonsin. Men museet kan inte vinna striden ensamt.

Även andra inslag i jubileumsprogrammet har erinrat om Postens historia och traditioner.

Den engelske lyrikern och dramatikern, Nobelpristagaren T S Eliot har i en essä om traditionens betydelse för litteraturen hävdat att traditionen ärver man inte. Den måste erövras.

Jag tror att det är en generell sanning för varje generation att betänka. Att för ledning och personal erinra om Postens traditioner – pliktuppfyllelse, serviceanda, lojalitet, enskilda och gemensamma mödor för att »posten skall fram» – är särskilt angeläget i ett förnyelseskede. Det är ju inte fråga om att bygga nytt utan att bygga vidare och då måste man känna grunden.

Projektgrupp tar över

I mars 1985 bildades en projektgrupp för att under informationsdirektör Ingegerd Mattsson arrangera och samordna övergripande aktiviteter och för att hjälpa postregionerna med deras regionala och lokala evenemang. Gunilla Zillén har varit en energisk projektledare med en förbluffande förmåga att entusiasmera medhjälpare över hela landet. Vidare har Kent Lundin och jag ingått i gruppen. Vi har tillåtits arbeta enligt den beprövade metoden: »frihet under ansvar».

I det förberedande, mera »brainstorming»-betonade arbetet dessförinnan – under slutet av min ordinarie tjänst i Posten – medverkade Margaretha Högner – även hon likt Gunilla Zillén en av entusiasterna i Posten.

Så stort som jubileumsprojektet har varit har det varit nödvändigt att fördela arbetet på en rad arbetsgrupper, där specialister från Postens alla affärsområden bidragit med idéer och haft ett avgörande inflytande.

Bland de konsulter vi anlitat bör främst nämnas West Art AB i Göteborg, som under sin VD Leon Lewandowski på ett mästerligt sätt svarat för formgivningen och produktionen av utställningarna på Postens jubileumståg och STOCKHOLMIA 86.

Ännu ett lejon – Leon Nordin – har tillsammans med Hans Brindfors AB utformat de viktigaste reklamslagen, främst jubileumsgåvan till det brevskrivande svenska folket.

Födelsedagen den 20 februari

Själva 350-årsdagen, den 20 februari, blev startpunkten för jubileumsfestligheterna.

Födelsedagar och tårtor hör ihop i vårt land. Mot den bakgrunden dukades Sveriges största tårtkalas upp utmed landets längsta och med jubileumsdukar prydda kaffeboard. All personal och många pensionärer och kunder bjöds på en specialkomponerad posttårta. Lantbrevbäraren Solweigh Håkansson i Kåge stod för receptet. Drygt 175 000 tårtbitar gick åt. Guinness rekordbok har underrättats för att förhoppningsvis notera rekordet.

Alla postanställda och alla postpensionärer fick till födelsedagen en jubileumspresent med anknytning till Postens ursprungliga och alltjämt viktigaste uppgift – att befordra brev. Gåvan bestod av en portfölj brevpapper, korrespondenskort och kuvert i jubileumsutförande – med frimärkskonstnären Göran Österlund som formgivare – vidare en reservoarpena och en årssats frimärken. Även brevpapperet var »frimärkt». Som vinjett på varje brevpapper avbildades ett frimärke med regionalt motiv. Det betyder att varje postregion fick en egen edition.

Också presenten till Postens kunder gick i brevskrivandets och frimärkets tecken. Varje hushåll erbjöds i ett jubileumsbrev från generaldirektör Bertil Zachrisson att gå till Posten och hämta ett frimärkshäfte med åtta jubileumsfrimärken à 2:10 kr.

Gåvan förhandsaviserades med gruppreklam en vecka innan och tillsammans gav de båda direktreklamutsändningarna ett fint resultat. Inte mindre än 73 procent av landets 4 134 000 hushåll löste in presentkortet.

Jubileumståget

Postens jubileumståg turnerade genom landet under tiden 5 maj–6 juni. Efter tre dagar i Stockholmsområdet besökte ståget samtliga 26 postregioner ute i landet.

Ståget bestod av två konferensvagnar och två utställningsvagnar, dvs till ögenkännlighet förvandlade vanliga godsfinor.

*En del av »tågutställningen» som den visades på Postmuseum.
Foto Sven Tideman.*

Trots det begränsade utrymmet fick utställningens besökare – från det dagliga tusentalet till mer än det dubbla på sina håll och inalles 50 000 – en god inblick i Postens historia, nutid och framtid. Ett okonventionellt grepp var att utrusta alla besökare med freestyles så att de kunde lyssna sig igenom utställningen.

Till ömsesidigt nöje och utbyte fanns Sveriges Riksradio ombord på Postens jubileumståg och sände 16 radioprogram från tåget. Till en rikhaltig publicitet bidrog också de lokala arrangemangen den dag man hade tåget hos sig.

Tågutställningen fick sitt liv förlängt genom att huvuddelen exponerats som tillfällig utställning i Postmuseum. Där kom utställningen inte till sin rätt lika mycket som på tåget men har ändå fyllt en plats på museet genom att attraktivt skildra Posten av idag.

Posten på STOCKHOLMIA 86

Om tågutställningen berättade om Posten i miniatyrformat så var postutställningarna på STOCKHOLMIA 86 så mycket grandiosare tilltagna. Det krävs också rejäla tag av utställare och formgivare för att märkas i Stockholmsmässans väldiga hallar.

Från Stockholmsmässans sida har också omvitnats att sällan eller aldrig har de normalt så kala hallarna genomgått en så stor förvandling som under STOCKHOLMIA 86 med dess fantasifulla, inbjudande, intresseväckande, ja rent sköna utformning.

Postens utveckling under 350 år presenterades på STOCKHOLMIA 86 i en tids-tunnel.

De olika inslagen i STOCKHOLMIA 86 och programmet under utställningstiden skildras här i årsboken av Sigurd Tullberg i hans artikel: »STOCKHOLMIA 86 – en titt bakom kulisserna».

Låt mig bara konstatera att förväntningarna både nationellt och internationellt var stora på STOCKHOLMIA 86 efter framgångarna med STOCKHOLMIA 55 och STOCKHOLMIA 74. Succéer är ju inte lätta att upprepa. Men arrangörerna bestod provet – med råge. Alla arrangemang har fungerat till 100 procent, vilket ingalunda varit fallet vid de motsvarande utställningar jag haft tillfälle att bevista i Paris, Madrid och Rom.

Inte minst glädjande är att utställningen blev en framgång också ekonomiskt. Kalkylerna har hållit och affärerna har inte bara gått ihop utan gett ett överskott på i runt tal 2 miljoner kr – ett värdefullt stöd för framtiden åt svensk filateli. Det goda resultatet får till stor och aktningsvärd del tillskrivas Lars Sallander, som skött finanserna med skicklighet och energi.

Vad det ekonomiska beträffar blir det säkert allt äventyrligare att arrangera filatelistiska världsutställningar i små länder om kravet är att de ska gå ihop.

Även om det nödvändiga samarbetet mellan Posten och filatelisterna är fast grundat och väl utvecklat i vårt land och beredvilligheten att hjälpas åt och stötta varandra är stor kan man undra när nästa STOCKHOLMIA kan komma till stånd. Ska det dröja till år 2011 då Posten fyller 375 år och Sveriges Filatelist-Förbund 125 eller rent av 25 år till – till år 2036?

Postdag på Skansen m m

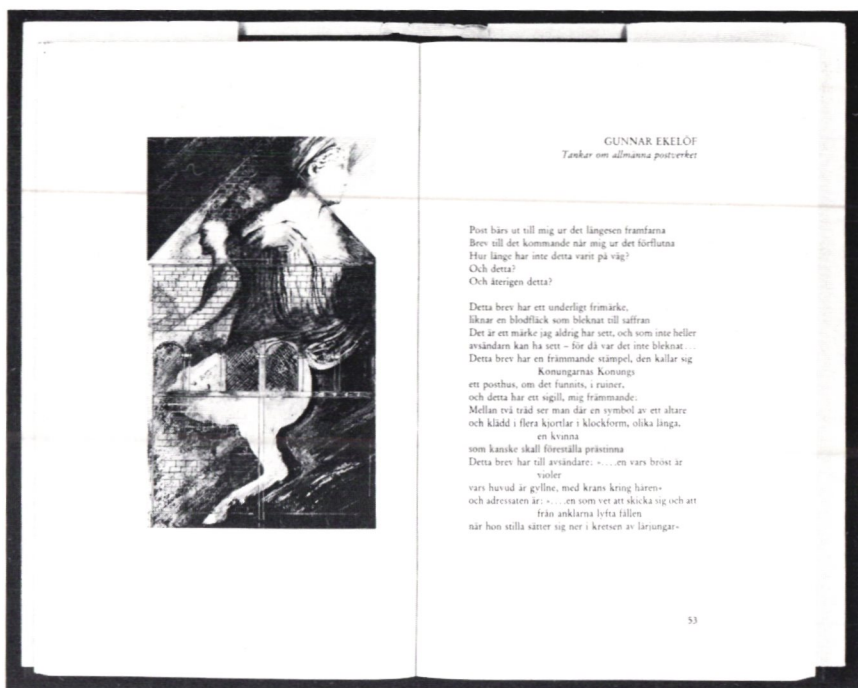
Jubileumsinslagen har varit så många att det skulle föra för långt att här beskriva dem alla. Jag får nöja mig med att i all korthet nämna några till som »Öppet hus» för skolorna, där ca 150 000 mellanstadieelever deltagit, vidare en talangjakt bland sångare, musiker och andra amatörartister i Posten med stor final på Postens Dag på Skansen den 31 augusti.

En jubileumsfilm har också producerats – »Posten 350». Den bygger på en originell idé – en parallell mellan samspelet i en symfoniorkester och i företaget Posten. »Ledmotiv» är en dialog mellan Esa-Pekka Salonen och Bertil Zachrisson.

Litterär höjdpunkt

Allra sist vill jag dröja vid ännu en jubileumsbok, en antologi som har tillkommit i samarbete med Bo Setterlind – med ett kort förflutet i Posten som postexpeditörselev – och som utgetts av Författarförlaget. Titeln är »Brevet i svensk lyrik».

Idén hade Bo Setterlind, inte bara en av den svenska lyrikens främsta utövare, utan också en av dess främsta kännare – med hart när all svensk lyrik tillgänglig runt väggarna i sitt arbetsrum. Den som en gång blickat in i denna uppenbarligen kreativa men till synes kaotiska miljö, glömmer det aldrig.

Ett utdrag ur en av jubileumsböckerna »Brevet i svensk lyrik».

För mig som verkat för brevet på olika sätt under mina år i Posten var det en glädje att som avslutning få botanisera bland dikter om brev eller i form av brev tillsammans med Bo Setterlind och vara med om att välja ut till sist 56 dikter av lika många skaldar – från Sven Alfons till Anders Österling.

Vår och förlagschefen Margareta Ryes ambition har varit att ge boken en grafisk form i nivå med innehålllets höga litterära kvalitet. En tanke har vidare varit att om möjligt anknyta illustrationerna till en annan av konstens domäner där Posten är etablerad – frimärkskonsten. Den lyckade lösningen blev att en grupp yngre frimärkskonstnärer – den s k Tumbagruppern, som arbetar också åt Riksbanken – fick uppdraget att svara för illustrationerna. De fördelade uppgifterna mellan sig med Eva Ede som sammanhållande kraft, tillika bokens skickliga och känsliga formgivare. I flera fall är illustrationerna kongeniala – eller näst intill – med dikterna.

Boken presenterades för massmedia, företrädare för bokbranschen m fl vid en verklig högtidsstund i Centralposthusets nya aula under medverkan av Bo Setterlind och sju andra representerade skaldar: Ingrid Arvidsson, Werner Aspenström, Louise Dubois, Folke Isaksson, Stig Sjödin, Karl Vennberg och Maria Wine.

Att ta tillfället i akt

Den grekiske poeten Alkaios som levde på 700-talet f Kr har skrivit en dikt, som jag lagt på minnet, eftersom den tycks mig innehålla en evig sanning.

»Icke vackert taktäckta hus,
ej heller välbyggda kanaler,
murar och skeppsvarv
göra en stad
utan människor
som vet att ta tillfället i akt.»

Som ett slutomdöme om Postens jubileumsår 1986 menar jag att Postens ledning och personal väl tagit vara på de tillfällen 350-årsjubileet gett att berätta om och marknadsföra sitt företag. Dessutom har firandet och återblickarna på historien bidragit till att Postens folk kan känna stolthet över att arbeta i ett anrikt och respekterat företag. Dagens samhällsanalytiker och politiker brukar uttrycka saken så här: »Posten utgör en omistlig del av landets infrastruktur».

Kanske är innebörden densamma som det betyg Postens förste vetenskaplige historieskrivare, professor Pehr Erik Bergfalk gav 1839 i sitt inträdestal i Vitterhetsakademien över ämnet: »Den svenska postinrättningens uppkomst och utbildning fram till Karl XII:s död 1718». Betyget löd: »Född av de största svenska statsmäns tankar har den svenska postinrättningen med sällsynt trohet följt sin sköna bestämmelse att tjäna den mänskliga odlingen».

Den som särskilt väl tagit jubileumstillfället i akt är Postens chef Bertil Zachrisson. Han har varit den främste att ställa upp riket runt och väldigt »sälja» Posten både som näringslivets partner och som samhällets tjänare. Men i detta sammanhang, i denna årsbok, bör han särskilt hyllas för tillkomsten av det minnesmärke under jubileumsåret som kommer att bli bestående och som inte kunnat resas — i varje fall inte i den sköna gestaltning det fått — utan Bertil Zachrissons kulturintresse och beredvillighet att satsa pengarna. Jag tänker på den underbart fina omdaning inför 350-årsjubileet av Postmuseum. På den minnestavla som minnesmärken plägar föras med bör dessutom — bildligt talat — stå ytterligare två namn. Det är namnen på dem som förutom Bertil Zachrisson betytt mest för omdaningens förnämliga genomförande, nämligen Anna-Greta Waldemarsson och Karin Rabén. Äras dem som äras bör.